

Karinas tankar.

De funderingar som nu skall sättas på pränt är av helt annan sort än de tankar och funderingar som så gott som hela tiden surrar i mitt huvud.

Denna gång är det svårare att koncentrera sig. Kanske kan det bero på att jag fortfarande går i "väntans tider", väntar på rörläggare, snickare och elektriker, vilka har upp över öronen med arbete. Hade fler utbildat sig i dessa yrken, kan jag försäkra att arbetslösheten varit betydligt mindre.

Efter att åter läst boken - Krigsbarns erinran – och varit på ytterligare ett styrelsemöte i riksföreningen börjar jag fundera över om jag är rätt person att leda vår förening. Varför, jo, jag känner mig så svensk som någon kan vara. Har ingen anknytning till Finland, släkt finns kanske, men känslomässigt känner jag inget behov av att finna någon och jag skulle inte ha så mycket glädje av det, eftersom jag inte kan någon finska.

Visst kan jag tycka att det var tråkigt att jag inte hann träffa min

finska mamma – som jag skrev om i Terve nr 22 – det hade varit intressant att få lite "historia" berättad. Att min syster letade upp mig är mycket roligt, hon vet däremot inte mycket om kriget och vad som hände, vi umgås som de bästa väninor. Hon är född i Finland efter kriget och flyttade med sina (och mina) föräldrar till Sverige på tidigt 50-tal. Hon känner inte heller att hon har någon anknytning till Finland.

Efter att ha läst antologin igen, tycker jag mig märka att de flesta som skriver där, i stort sett fått det bra i Sverige men många verkar trots det ha en fot kvar i Finland. Eller kan det vara så, att det är just de som skrivit i boken. Många är det som ändå när de blivit äldre flyttade tillbaka till Sverige – av fri vilja – får man hoppas.

Det var säkert många som hade en ledsam och tråkig barn- och ungdomstid i Sverige. Men det är kanske inte helt säkert att det alla gånger varit bättre att vara kvar i Finland, det är inget man kan veta. Självt är jag glad att jag kom hit.

Vad jag ibland undrar över är, varför jag inte har något minne från min tidigaste barndom, det är först i sjuårsåldern som jag har ett fåtal. När jag läser antologin förvånas jag över de minnen som så många har, så tidigt som två – fyraårsåldern. Jag blev tre år under resan hit och minns ingenting. – Har jag förträngt allting ???

Vi ses på julfesten
Karina

Medlemsavgiften

Medlemsavgiften består egentligen av två avgifter, dels en till föreningen och dels en till Riksförbundet. Kassören har skyldighet att till Riksförbundet inbetala förbundsavgiften senast den 30 mars varje år. Sena inbetalning strular bara till det. Därför måste vi nu skärpa kravet att medlemsavgiften **skall** vara inbetald på föreningens postgiro **senast den 28 februari**.

Försenade inbetalningar innebär onödigt extraarbete för kassören, som ju också måste kunna få fram den ekonomiska redovisningen till årsmötet. Att skriva påminnelser och skicka nya inbetalningskort till sena betalare innebär onödiga kostnader och ger också sekreteraren extra jobb.

Så, bästa vän, gör styrelsen den tjänsten att betala in medlemsavgiften för 2006 så snart som möjligt. Du har minst tre månader på dig att ha ordnat det. Allt fler har ju också internetanslutning och kan betala via sin internetbank, snabbt och enkelt.

Medlemsavgiften är 175 kr. Anhöriga och andra som vill stöja föreningen betalar 75 kr.

Betalningsmottagare är Skåneföreningen Finska Krigsbarn
Postgirokontot är 134419-1

Det blir bara tokigt om vi inte får veta vem som betalat. Så kom ihåg att i talongen skriva namn på betalande medlem och/eller stödmedlem.

Med detta TERVE! följer inbjudan till och information om julfesten **och** inbetalningskort för medlemsavgiften.

Styrelsen tackar för din benägna medverkan

PS ingen medlemsavgift, inget MedlemsNytt, inget TERVE, inget trevligt.

Skåneföreningen Finska Krigsbarn

TERVE! nr 25 2005 Red: Tapani Rossi

Avs: Annikki Nilsson
Värvädersvägen 4K

222 27 LUND

Nya medlemmar

Mauno Joona, Landskrona

Ritva Nibeus, Malmö

Risto Nieminen, Kristianstad

Maire Skoglund, Eslöv

Pentti Suua, Olofstöm

hälsas varmt välkomna.

Risto Nieminen tillhör de krigsbarn som gjort flera resor mellan Finland och Sverige. Fadern stupade 1940. Risto kom första gången vårvintern 1942 till Östergötland, skickades hem 1943, åter 1944, hemkallad 1945. När modern dog 1950 fick Risto återvända tredje gången till familjen i Östergötland. Redan 1955 kom han till Malmö och blev svetsare på Kockums varv. Risto bor numera i Kristianstad. Har lyckats behålla finska språket, läser ofta finsk litteratur. Har mycket kontakt med Finland.

Maire Skoglund (Kyander) kom från Helsingforsstrakten. Hon vet att hon varit krigsbarn en period i Danmark, men är osäker på tiden. Hon fick återvända efter kriget och gick skola några år i Finland. Kom tillsammans med mamman 1950 till Älmhult där hon växte upp. Via Malmö och Lund har hon slutligen hamnat i Eslöv. Maken dog för några månader sedan. Barn och barnbarn är inom räckhåll.

Inom räckhåll fanns också vindruvorna i Skillinge. Maire lät sig väl smaka.

DEN BÄSTA AV MÖDRAR

Detta är en film som beskriver ett troligt levnadsöde. Krigsbarnet förtränger sina barndomsminnen nästan hela sitt liv, ända tills någonting starkt eller påtagligt skakar om i medvetandet. I huvudpersonen Eeros fall var det beskedet om fostermoderns död. Det är först då efter ett helt liv, som han vänder blickarna tillbaka och vill tala med sin åldrande mor om barndomen.

Separationsscenerna griper tag i åskådarens känslor. Kanske också den starka hemlängtan, som får Eero att då-och-då i förtvivlan springa och gömma sig eller försöka ge sig i väg på en flotte för att "rymma hem". Han väntar och längtar på post hemifrån, men längtan förbyts så småningom till en fasa för den post som kan komma.

Han anpassar sig alltmer till den skånska familjen. Där finner han tryggheten allt eftersom det tids- och känslomässiga avståndet till modern ökar. När livet äntligen börjat stabilisera sig kommer nya förutsättningar, som på nytt får hela hans grundval att skaka. Eeros förtvivlan över den nya separationen, när han efter krigsslutet måste återvända, är en situation som känns långt in i märgen. Så igenkännbart!

Eero kom inte hem till det hem han haft, mamman hade blivit en

helt annan person och han var tvungen att hitta tillbaka till det språk nästan glömt. Hans tankar

gick till Sverige, men förblevade med tiden. Livet passerar oförmärkt förbi. Men när han efter 60 år kallas till mamma Signes begravning väcks minnena och han kan leva om, analysera och komma till insikt om sin barndom.

För oss skåningar kändes Eeros stapplande finlands-svenska främmande. En genuint "*bre' skåunska skull vatt naturliare*". Men för en stor internationell publik spelar naturligtvis inte idiommet någon roll. Man måste då också överse med att inte heller fosterföräldrarna talar skånska.

Rollprestationerna är generellt av mycket hög klass inte minst av Topi Majaniemi som spelar Eero. Maria Lundqvist och Mikael Nykvist är lysande som de svenska föräldrarna. Miljövalen med det öppna skånska kustlandskapet står i stark kontrast till den stiliserade finska björkskogen.

Musiken är ofta tung och påträngande men blir ibland mycket spröd, nästan magisk till några subtila känslofyllda sekvenser.

Naturligtvis måste filmen ses. Åtskilliga krigsbarn känner igen det mesta och ett knippe näsdukar går det åt. Det finns krigsbarn i Finland och Sverige, som inte gjort upp med sina minnen och vågat börja leva med dem. Kanske filmen då kan vara en hjälp på vägen att göra det; att försonas med sin barndom.

Jag är helt övertygad om att många vill se filmen både två och tre gånger, och det blir ett kvalitetsbevis om något.

Den 4 nov hade filmen premiär åtskilliga biografer över landet. Och vi planerar att visa filmen i en specialvisning i Höör ev i februari.

Tapani Rossi

Bild ovan: Rauni Janser i samspråk med regissören Klaus Härö i minglet efter den skånska galapremiären i Ystad.

Foto: Tapani Rossi